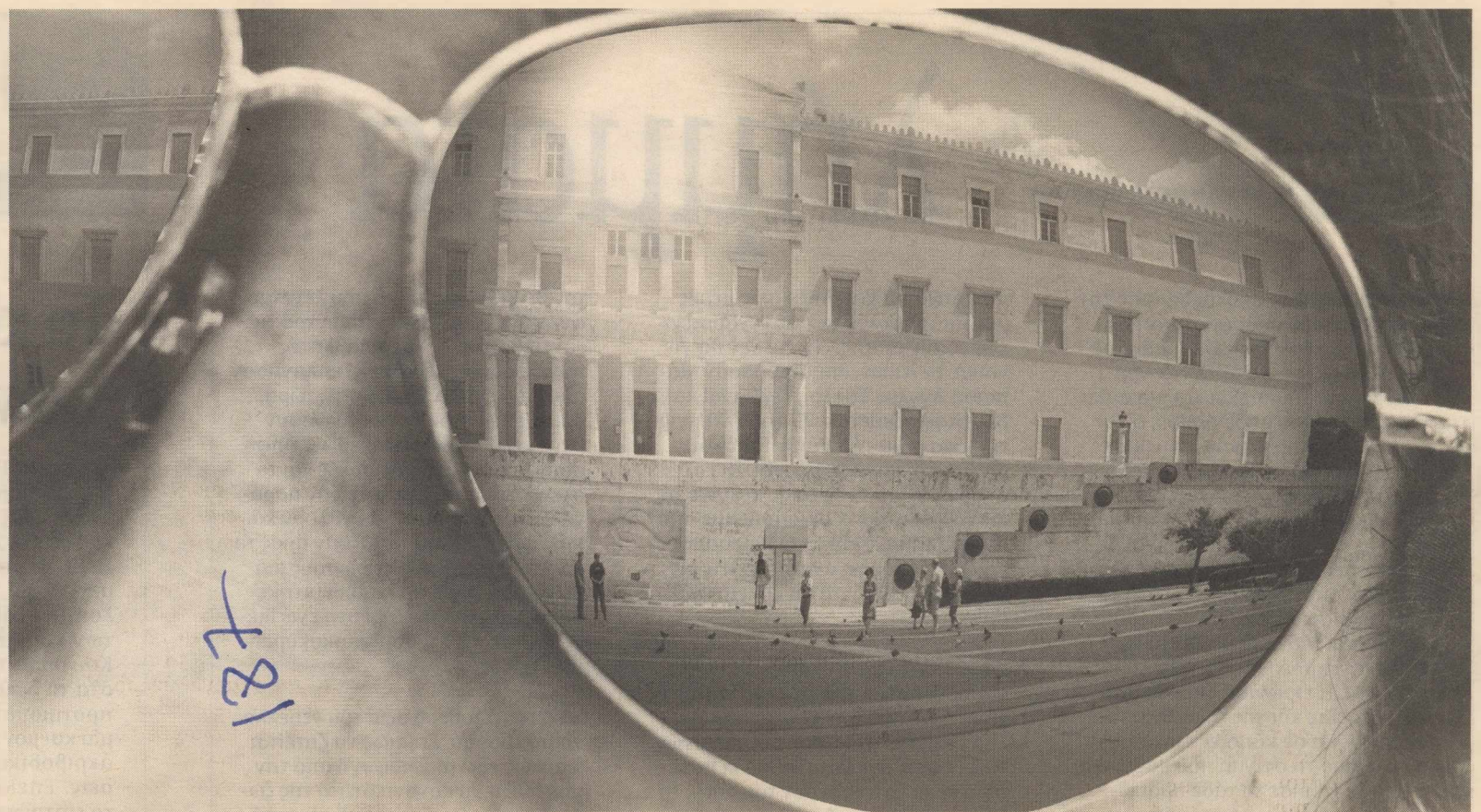

Από τη Δευτέρα η διακυβέρνηση αυτού του τόπου θα είναι εξαιρετικά δύσκολη. Αυτό είναι το μόνο σίγουρο των αυριανών εκλογών. Ως τώρα η οικονομική κρίση έχει ρίξει οκτώ κυβερνήσεις στην ευρωζώνη. Στην Ελλάδα όμως η πολιτική κρίση φαίνεται να παίρνει «ουστημικό» χαρακτήρα, όπως άλλωστε συνέβη με την οικονομική. Οσοι προσδοκούν μια αντικαπιταλιστική εξέγερση θεωρούν την Ελλάδα εμπροσθοφυλακή μιας γενικότερης κίνησης, επικαλούμενοι την ενίσχυση των αριστερών κομμάτων, τις μαχητικές συγκρούσεις και το από καιρό έρπον αντάρτικο πόλεων. Οσοι προσβλέπουν σε μια εθνικιστική αυταρχική αναδίπλωση θεωρούν ότι η οξεία πολιτική κρίση επιβεβαιώνει απλώς το αδάμαστο ελληνικό DNA. Πολλοί, από την άλλη, θεωρούν ότι βρισκόμαστε μπροστά σε μια νέα Μεταπολίτευση, προτείνουν μάλιστα διάφορους παραλληλισμούς. Νομίζω ότι προτρέχουμε. Στο πολιτικό επίτευγμα της Μεταπολίτευσης του 1974 συνέδραμε, μεταξύ άλλων, η διάχυτη λαϊκή συναίνεση στην ταχεία διασφάλιση του νέου δημοκρατικού πλαισίου. Μέσα σε αυτό εξελίχθηκαν οι περισσότερο αργόσυρτες διαδικασίες ανασυγκρότησης του κοινοπολιτικού συστήματος που αποτύπωναν τους νέους κοινωνικοπολιτικούς συσχετισμούς. Η τάση ήταν κεντρομόλος και το πλαίσιο σταθερό ώστε να αντέξει τις δημαγωγικές εξάρσεις του τότε ΠΑΣΟΚ, πόσω μάλλον που αυτές ήταν σε μεγάλο βαθμό αυτοελεγχόμενες. Το «μυστικό» του μεταπολιτευτικού επιτεύγματος ήταν ότι η καταστροφή είχε προηγηθεί (δικτατορία, Κύπρος, εμπόλεμη κατάσταση με την Τουρκία) και η χώρα ανασκουμπωνόταν, αφού κατά γενική εκτίμηση είχε πριν «πίσει πάτο».

Φοβάμαι ότι σήμερα ο χρόνος σύγκρισης δεν είναι το 1974, αλλά οι κρίσιμες εκείνες φάσεις της ιστορίας μας που, ενώ ο κίνδυνος μιας μεγάλης καταστροφής είναι ορατός και επικείμενος, το ελληνικό πολιτικό-κοινωνικό σύστημα δεν βρίσκει την απαραίτητη συνεννόηση και διορατικότητα να αποτρέψει το κακό. Η καταστροφή έρχεται σαν συνισταμένη επιμέρους σκοπεύσεων, ιδιοτελών συμφερόντων, λαθεμένων υπολογισμών. Αύριο στις κάλπες δεν προσέρχεται η Ελλάδα που προσπαθεί να ανασυνταχθεί έπειτα από μια ήδη συντελεσμένη καταστροφή. Δεν ψηφίζει μια Ελλάδα που στα τρία χρόνια της κρίσης κατόρθωσε να επεξεργαστεί το «τραύμα», να συνεννοηθεί σε μια εθνική στρατηγική εξόδου, να συμμετάσχει στις προσπάθειες αναπροσανατολισμού της ευρωπαϊκής πολιτικής μαζί με τις άλλες χώρες του Νότου. Γι' αυτό η πατρίδα μας διασύρεται σαν οριακό παράδειγμα αποφυγής όχι μόνο στις χώρες του Βορρά, αλλά και του ομοιοπαθούς Νότου: αποφυγής όχι τόσο της οικονομικής όσο της πολιτικής ανεπάρκειας. Η Ελλάδα που προσέρχεται αύριο στις κάλπες ζει ακόμη τον πανικό της απότομης κατάρρευσης, των αλαφιασμένων αντιδράσεων, του κοινωνικού κατακεραματισμού που μεταφράζεται σε κομματική αποδόμηση. Το δίλημμα «πολιτική σταθερότητα για λύση εντός του ευρώ» ή «αστάθεια με ηθελημένη ή αθέλητη κατάληξη την άτακτη χρεοκοπία και τη δραχμή» είναι πολύ πραγματικό. Η σημερινή όμως αλαφιασμένη Ελλάδα έχει μείνει εγκλωβισμένη στις προ του 2008 μνήμες.

Γράφεται συχνά ότι η σημερινή φά-

Ποια Ελλάδα ψηφίζει αύριο;

ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ
ΒΟΥΛΓΑΡΗ

Το δίλημμα «πολιτική σταθερότητα για λύση εντός του ευρώ» ή «αστάθεια με ηθελημένη ή αθέλητη κατάληξη την άτακτη χρεοκοπία και τη δραχμή» είναι πολύ πραγματικό. Η σημερινή όμως αλαφιασμένη Ελλάδα έχει μείνει εγκλωβισμένη στις προ του 2008 μνήμες

ση είναι από εκείνες όπου «το παλιό πεθαίνει και το νέο δεν μπορεί ακόμα να γεννηθεί». Σύμφωνα όμως δεν είναι ότι περιμένουμε ο χρόνος να κάνει τη δουλειά του, γιατί το ρητό περιγράφει περιόδους οργανικής κρίσης στο έδαφος της οποίας ανθίζουν τα άνθη του κακού. Πράγματι, το πιο ανησυχητικό δεν είναι ο κατακεραματισμός του κοινοπολιτικού συστήματος και η επαπειλούμενη ακυβερνησία, αλλά οι σκοτεινές όψεις και νοοτροπίες που έδειξε η Ελλάδα αυτή την περίοδο. Γιατί αυτές μπορεί να λειτουργήσουν σαν νάρκες στις προσεχείς ανακατατάξεις. Ξέρουμε ότι οι παρατεταμένες περιόδους οικονομικής κρίσης και εθνικής υποβάθμισης διαβρώνουν τα θεμέλια της δημοκρατίας αν οι δοκιμαζόμενες κοινωνίες δεν μπορέσουν να συσπειρωθούν σε μια νέα προοπτική. Η Ελλάδα της χρεοκοπίας δεν μπόρεσε λοιπόν να σφυρηλατήσει ένα «εθνικό εμείς». Αντιθέτως αναπαρήγαγε το γνωστό δεξιόστροφο και αριστερόστροφο «εθνικιστικό εμείς» για να το στρέψει όχι μόνο κατά των «ξένων», αλλά και κατά του «εσωτερικού εχθρού» τιμώντας τη λαμπρή παράδοση της εθνοφοροσύνης. Δεν μπόρεσε να σφυρηλατήσει ένα «πολιτικό εμείς», το αίσθημα δηλαδή μιας πολιτικής κοινότητας που θα απαιτούσε επιτέλους ένα «κράτος πολιτών» και όχι πηλατών υπηκόων. Αντιθέτως εκδηλώθηκε ένα κύμα αγανακτισμένων πρώην πελατών που αποδιάρθρωσαν ακόμη περισσότερο την έννοια του Δημοσίου. Δεν μπόρεσε, τέλος, να σφυρηλατήσει ένα «κοινωνικό - λαϊκό εμείς» που θα προέτασε την κοινωνική δικαιοσύνη και την αλληλεγγύη στην κατανομή των βαρών της κρίσης. Αντιθέτως αναπαρήγαγε τον ακραίο και μαχητικό συντεχνιασμό φθάνοντάς τον στα όρια του κανιβαλισμού της μιας κοινωνικής ομάδας εναντίον της άλλης.

Κατέστησε επίσης φανερό το «χάσμα γενεών», όπως είχε προβλέψει και το πιο ταπεινό εγχειρίδιο Κοινωνιολογίας, όταν εξηγήσει ότι έχουμε μια κοινωνία ευημερίας για τους οποίους ήταν «μέσα» στο σύστημα και απαξίωσης όσων ήταν «έξω». Εύλογα, λοιπόν, τα ασυγκρότητα «εμείς» παρήγαγαν άφρονες δόσεις δεξιού και αριστερού λαϊκισμού σαν φαντασιακή αναπλήρωση ενότητας του κατακεραματισμένου κοινωνικού σώματος. Μαζί με τα συμπαρομαρτούνα: απίθανες θεωρίες συνωμοσίας, άκρατος ανορθολογισμός, βιομηχανία μαγικών λύσεων και δημαγωγικών υπεκφυγών. Στα αριστερά, ο λαϊκισμός φαίνεται ότι βρήκε στο πρόσωπο του κ. Τσίπρα έναν επιδέξιο «πολιτικό επιχειρηματία» που μπόρεσε να κεφαλαιοποιήσει την «αγανάκτηση», την αντιπολιτική και την αποκαθλωτική διάθεση. Ο ακροδεξιός λαϊκισμός δεν έχει βρει τον αντίστοιχό του, καθώς ο κ. Καρτζαφέρης «εκπολιτίστηκε», ο κ. Βορίδης απαξιώθηκε, ο κ. Καμμένος «καμένα βούρλα» και η Χρυσή Αυγή νέο ακόμα φρούτο αγνώστου αντοχής. Ωστόσο ο ακροδεξιός λαϊκισμός έκανε αισθητή την παρουσία του αναμένοντας τον δικό του επιδέξιο «πολιτικό επιχειρηματία», όπως συμβαίνει στις περισσότερες χώρες της Ευρώπης. Ας μην έχουμε πάντως αμφιβολία. Στην αντιφασιστική Ελλάδα της Μεταπολίτευσης μόνον οι ακρότητες και η ανομία του αριστερού λαϊκισμού μπόρεσε να νομιμοποιήσει τον ακροδεξιό.

Εναντι αυτών των προβολών του παλαιού στις αυριανές κάλπες, οι σπόροι του νέου μόλις διακρίνονται. Τα πρώτα βήματα μιας πολιτικής κουλτούρας συνεργασιών, παλαιοί και νέοι πολιτικοί με αίσθημα ευθύνης, σποραδικά παραδείγματα κοινωνικής διαπραγμάτευσης σε εργασιακού χώρους που προετοιμά-

ζουν ένα νέο προφίλ συνδικαλιστή, πρωτοβουλίες αλληλεγγύης και εθελοντισμού σε τοπικό επίπεδο, δικαστές ή μάλλον δικαστίνες που αναλαμβάνουν την ευθύνη του λειτουργήματός τους, τάσεις επιστροφής στην πρωτογενή παραγωγή, βαθμιαία συνειδητοποίηση του εθνικού κόστους της διάλυσης του Κέντρου της Αθήνας. Και προ πάντων η διαφαινόμενη αλλαγή κλίματος στην Ευρώπη.

Ετσι, ο ισολογισμός νέου - παλαιού είναι ελλειμματικός και η «κυβερνησιμότητα» της χώρας από τη Δευτέρα ακροβασία σε τεντωμένο σχοινί χωρίς δίχτυ ασφαλείας. Η κοινοβουλευτική πλειοψηφία δεν θα είναι αρκετή, αν δεν συμπληρωθεί από μια συνεννόηση σε τρία επίπεδα. Τα κόμματα εξουσίας έχουν την ευθύνη να σχηματίσουν κυβέρνηση συνεργασίας. Αλλά δεν υποχρεούνται να γίνουν Ιφιγένεια. Η υπευθυνότητα για την πορεία της χώρας πρέπει να διευρυνθεί στα κόμματα που τάσσονται υπέρ του ευρώ, ακόμη και αν δεν συμμετάσχουν στην κυβέρνηση. Η καταγραφόμενη πλειοψηφία 80% υπέρ του ευρώ κάπου κάπως πρέπει να αποτυπωθεί. Το τρίτο επίπεδο αφορά την επιβεβαίωση του «δημοκρατικού κεκτημένου» και τον προσδιορισμό των ορίων πολιτικής δράσης και στην κοινωνική συνοχή (εκτός αν θεωρούμε ότι βρισκόμαστε στα πρόθυρα αντικαπιταλιστικής επανάστασης ή ακροδεξιάς αντεπαναστάσης).

Φοβάμαι ότι θα χρειαστούν και άλλες πολιτικές κρίσεις και άλλοι εξωτερικοί οικονομικοί καταναγκασμοί για να σχηματιστεί η αναγκαία πολιτική βούληση για να διαβούμε την έρημο.

Του ΒΑΣΙΛΗ ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

λήμματα

απολογισμός. Ακολουθώντας την προτροπή των ορθοφρονούντων, συνετών ταγών της ελληνικής χρεοκοπίας, ας μην τα μηδενίζουμε όλα, μολονότι υπάρχει και μια άλλη παραλλαγή του μηδενισμού, ο λεγόμενος θεραπευτικός, που βρήκε τους πιο σοβαρούς εκφραστές του στο μέγα εργαστήριο της Βιέννης του λυκόφωτος, στα τέλη του 19ου και στις αρχές του 20ού αιώνα. Ας παραδεχτούμε, λοιπόν, ότι, κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου, ακούστηκαν και ενδιαφέροντα πράγματα. Μόνο που, ως επί το πλείστον, προέρχονταν από λάθος στόματα. Η ειρωνική διαλεκτική της ιστορίας και της ζωής θέλει να ακυρώνεται σε κάποιες εποχές το σωστό από τη στιγμή που μαθαίνεις ότι το ξεστόμισε το τάδε πρόσωπο. Είναι αυτές οι καμπές όπου η απαξία ενός δημόσιου προσώπου υπερσχύει της όποιας αξίας του λόγου του.

βλακεία. Εμφανίζεται πάντα ως υπόθεση των άλλων και ουδέποτε αυτού που τους εγκαλεί για βλακεία. Κι όμως, ο βαθμός διάχυσης του φαινομένου δεν επιτρέπει σε κανέναν να νομίζει πως μπορεί να αυτοεξαιρείται από την ακτίνα δράσης του. «Τίποτα δεν γεννά τόσο πολύ το αίσθημα του απείρου όσο η ανθρώπινη βλακεία», έλεγε ο σοφός. Και εννοούσε προφανώς, πάνω απ' όλα, τη βλακεία που κουβαλούσε αυτός ο ίδιος. Ενώ ο απλός (και μέγας) φιλόσοφος υπερθεμάτιζε: «Να κατεβαίνεις πάντα από τα στείρα ύψη της εξυπνάδας, κάτω στις πράσινες κοιλάδες της βλακείας».

Ελλάδα. Λίκνο του παγκόσμιου πολιτισμού, φωτοδότης της ανθρω-

πότητας που κατέληξε στις μέρες μας μπαμπούλας για τις «ενάρετες» χώρες της Δύσης. «Εμείς δεν θα γίνουμε Ελλάδα», διακηρύσσουν (κάποιοι) Αγγλοι, Γάλλοι, Γερμανοί και δεν συμμαζεύεται. «Ελλάδα να πεις τη μάνα σου!», ξεσπούν Ισπανοί, Φινλανδοί και Αμερικανοί. Κι εσύ αναρωτιέσαι: Τι έφταιξε κι έγινε το λίκνο φόβητρο κι ο φωτοδότης αποδιοπομπαίος τράγος; Ο πειρασμός είναι μεγάλος να αναφωνήσεις εις απάντησιν: «Να' ταν η ζήλεια ψώρα!».

λαός. Ισχύει και γι' αυτόν ό,τι και για τη βλακεία. Κοντολογίς, λαός δεν είναι ποτέ αυτός που ζητά από τον λαό να αρθεί στο ύψος των ευθυνών του. Ο λαός δεν καταλαβαίνει ποτέ ποιο είναι το συμφέρον του όπως το καταλαβαίνει αυτός που τον επικαλείται, του κουνά το δάχτυλο ή τον καλοπιάνει. Λαός είναι αυτός που ή περισσεύει ή υπολείπεται. «Πάντα λείπει ο λαός», έλεγε ο Πάουλ Κλέε. «Δεν είμαστε λαός, κύριε, δεν είμαστε λαός» είναι η πολύ διαδεδομένη διαπίστωση που κυκλοφορεί στα καφενεία. Επειτα το άλλο: έρχεται στην εξουσία και δεν το αντιλαμβάνεται, του λες ποιο είναι το καλό του κι αυτός πέρα βρέχει. Ανοικονόμητο πράγμα τελικά αυτός ο λαός που καλείται να παύσει στις κάλπες να ψηφίσει.

νοικοκυραίοι. Εκαναν και πάλι την εμφάνισή τους ως υπέρτατοι ενσαρκωτές μιας πτυχής του νεοελληνικού ιδεώδους. Καιρός ήταν. Στη διάρκεια της Μεταπολίτευσης είχαν παραπλανηθεί σε μεγάλο βαθμό, ενέδωσαν εν πολλοίς στο καταναλωτικό πρόταγμα, αποδέχτηκαν τη φωνάκη ενός πτυχιολαγνικού εκπαιδευτικού συστήματος με κέντρο

τον θεσμό - εφεύρημα που λέγεται φροντιστήριο και με επίκεντρο τις «αντικειμενικές και αδιάβλητες» πανελλαδικές εξετάσεις, επλήγησαν από τη λαίλαπα της κρίσης, τώρα, όμως, είναι έτοιμοι να σηκώσουν ξανά κεφάλι (πώς άραγε;), να ψηφίσουν σύμφωνα με τις αρχές και τα στερεότυπά τους που έγιναν παρανάλωμα του πυρός, να βγάλουν και πάλι φτερά και να πετάξουν προς το μέλλον σύροντας ξοπίσω τους μια ολόκληρη χώρα που αποδείχτηκε συνολικώς ανοικοκυρευτή ενώ διέθετε ανέκαθεν τόσους νοικοκυραίους. Γένοιτο!

ξόδεμα. Σταθερή αξία του νεοελληνικού κόσμου. Σάμπως να ζητείται διαρκώς εδώ μία διαφυγή από την υποτιθέμενη κανονικότητα της ζωής. Σάμπως να είμαστε εξ ορισμού θύματα του φαντάσματος της κανονικότητας. Σάμπως να μην την πιστεύουμε ή να μας τρομάζει. Ετσι, τα μεν ηγεμονεύοντα παράσιτα έχουν λεφτά αλλά φοβούνται τον σεισμολογικό χαρακτήρα του «θυμολογικού πλαισίου κι έτσι μεταφέρουν έξω απ' αυτό και τα παρκάρουν στην αλλοδαπή. Στο άλλο άκρο της κλίμακας, όσοι δεν έχουν στον ήλιο μοίρα, όσοι ζουν «εν ιδρώτι του προσώπου τους» αντιμετωπίζουν την προοπτική της μετεξέλιξης σαν αναγκαστική λύση. Ο τρόπος διώχνει τα λεφτά των μεν και το σαρκίο των δε. Και δεν είναι η πρώτη φορά.

όλα. Περνούν. Το λέει η λαϊκή σοφία. Το επαναλαμβάνει ο τίτλος του μυθιστορήματος του Βασίλι Γκρόσμαν, συγγραφέα της συντακτικής σύνθεσης «Ζωή και πεπρωμένο». Ετσι, λοιπόν, «κι αυτό θα περάσει.»

Του ΤΑΚΗ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΟΡΘΟΔΟΞΑ

Τα κακά κόποισ κτώνται

Ο κ. Γιάννης Βαρουφάκης, με ένα το «νι» παρακαλώ, αν και αυτές τις ημέρες η ζωή μάς στέρνε τη φυσική του παρουσία, καθότι έχει εγκατασταθεί στο μακρινό Σιάτλ των ΗΠΑ, δεν παύει να παρακολουθεί τα τεκταινόμενα παρ' ημίν. Ο ακάματος οικονομολόγος, λοιπόν, κάθισε και διάβασε τα προγράμματα των κομμάτων που διεκδικούν μια θέση στο Κοινοβούλιο. Και αφού τα βαθμολόγησε με άριστα το δέκα, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι θα προτιμούσε να έχει δέκα ψήφους, αντί για τη μία και μοναδική, ώστε να μπορέσει να μοιράσει ακριβοδίκαια τις επιστημονικές του προτιμήσεις. Επειδή όμως ο εκλογικός νόμος δεν του το επιτρέπει, μας προτείνει την προσφυγή στην ύστατη βαθμίδα της δημοκρατίας, την κλήρωση. Μην ξεχνάτε ότι τους άρχοντες στην Αθήνα του Περικλή, πλην των στρατηγών, με κλήρο τους επέλεγαν. Μας προτρέπει λοιπόν να πάρουμε ένα κουτάκι, όχι και τεράστιο αλλά ούτε και πολύ μικρό, και μέσα να βάλουμε δέκα χαρτάκια. Τα τέσσερα να γράφουν ΣΥΡΙΖΑ, τα τρία Οικολόγοι Πράσινοι, τα δύο ΔΗΜΑΡ και το ένα Δράση. Αφού λοιπόν το ανακινήσουμε καλά και με προσοχή, αντισηκόμενοι στον πειρασμό να το πετάξουμε στον απέναντι τοίχο ή στο κεφάλι του ή της συντρόφου μας, να το αφήσουμε να πρημίσει και πάντα με τη δέουσα προσοχή να τραβήξουμε ένα από τα δέκα χαρτάκια και να πάμε να ψηφίσουμε. Δεν χρειάζεται νομίζω να επιστήσω την προσοχή σας στο γεγονός ότι τα τοιχώματα του κουτιού θα πρέπει να είναι αδιαφανή. Αν μάλιστα σάς βρίσκεται καμιά από εκείνες τις κούπες του αείμνηστου Μποστ που έγραφαν «Τα κακά κόποισ κτώνται», μην το σκεφτείτε δεύτερη φορά. Είναι η ιδανική κληρωτίδα για μια κάλπη που, όπως όλα δείχνουν, την ταλαιπωρεί η δυσκοιλιότητα.

Θα παρακαλούσα όσους σπεύσουν να σκεφτούν ότι ο κ. Γιάννης Βαρουφάκης, όπου κι αν βρισκείται, δεν μπορεί να αντισταθεί στον πειρασμό να μας καταπλήσσει με την πρωτοτυπία των ιδεών του, να το ξανασκεφτούν. Όπως έχει αποδειχθεί τα τελευταία χρόνια που η ζωή μάς ανάγκασε να γίνουμε όλοι και λίγο οικονομολόγοι, η ακρίβεια των προβλέψεων τής εν λόγω επιστήμης δεν απέχει και πολύ από την ακρίβεια των αστρολογικών προβλέψεων. Γι' αυτό και κατά τη διαδικασία της ανακίνησης του δοχείου καλόν θα ήτο να λάβετε υπόψη σας και την θέση του ανάρδρου Ερμή και τη χιαστή τοποθέτηση του Ηλίου απέναντι στη Σελήνη.

Εξάλλου, μην ανησυχείτε. Αν το αποτέλεσμα που θα βγει από την κάλπη αποδειχθεί περισσότερο κακό από το χαρτάκι που σας έβγαλε η κληρωτίδα, δεν έχετε παρά να μην το αναγνωρίσετε. Το είπε και ο κ. Παφίλης ότι, ούτως ή άλλως, το ΚΚΕ δεν πρόκειται να αναγνωρίσει το αποτέλεσμα των εκλογών. Μπορείτε λοιπόν να προσέλθετε στο πλησιέστερο ΚΕΠ και να καταθέσετε μια υπεύθυνη δήλωση κι εσείς περί «μη αναγνώρισης». Αν μαζευτούν μερικά εκατομμύρια τέτοιες δηλώσεις και συνδυαστούν με τους 500.000 λαού που θα τρέχουν γύρω από το Κοινοβούλιο μόλις ο κ. Τσίπρας πάρει την εντολή σχηματισμού κυβέρνησης, τότε κανένας κερατάς δεν θα τολμήσει να ισχυρισθεί ότι δεν υπάρχουν λύσεις στα προβλήματά μας.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΣΥΝΟΜΩΣΙΑΣ

Της ΡΟΥΛΑΣ ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Να καεί, να καεί...

Φαίνεται ότι αυτοί που το φώναζαν έξω από τη Βουλή ήξεραν πολύ καλά τι έλεγαν. Δυστυχώς για μας τους υπόλοιπους χρειάστηκαν 5-6 μήνες και κάμποσες χιλιάδες τηλεφωνήματα στο ΚΕΕΛΠΝΟ για να λύσουμε το αίνιγμα και να πιάσουμε το υπονοούμενο. Ότι δηλαδή, κοντά πέντε δεκατίες από τη διακήρυξη της σεξουαλικής απελευθέρωσης των Ελλήνων και τρεις από τη σεξουαλική χειραφέτηση των Ελληνίδων, κάποιος θα το γύριζαν ξαφνικά στη vintage συνουσία. Γούστα είναι αυτά και μάλιστα προαιώνια.

Το γεγονός ότι οι Έλληνες και οι

Ελληνίδες δεν κατόρθωσαν να συντονίσουν τη σεξουαλική τους επανάσταση και να συνεργαστούν σε καθεστώς ισότητας, ευθύνης και ελεύθερης επιλογής δεν εξηγεί αρκετά την κατάσταση. Κι όταν μιλάμε για σεξουαλικό πολιτισμό, καλό είναι να μην αγνοούμε τα σκοτεινά, τα υποφωτισμένα κατατόπια του, αλλιώς κινδυνεύουμε να γίνουμε όλοι σαν κατασκίνωση προσκόπων. Για ποιον λόγο νομίζετε ότι οι πρόσκοποι χαράμιζον τα νιάτα τους δένοντας κόμπους; Δεν ξέρω δυσκολότερο κόμπο από αυτόν της σεξουαλικής μύησης. Η βροντερή αποτυχία του ΠΑΣΟΚ να περάσει στοιχεία σεξουαλικής αγωγής

στην εκπαίδευση δεν εξηγεί αρκετά το πρόβλημα. Τι ήξεραν κι αυτοί οι τσαπατσούληδες από τα σύγχρονα, ανοιχτά στην κοινωνία εκπαιδευτικά συστήματα της Ευρώπης και της Αμερικής; Πειραματιζόμενοι στου κασιδι του κεφάλι αποκομίσαμε - ε-άν θυμάστε - βιασμούς μαθητριών στις τουαλέτες συν μια γενιά νεομνησθητρίδων να απαθανατίζουν τη φάση με το κινητό.

Λυπάμαι που θα σας το πω έτσι ωμά, κορίτσια, αλλά αν επικρατήσει και η συν Θεώ Παιδεία που μας υπόσχεται η ΝΔ βλέπω τον κόμπο να φτάνει στο χτένι. Κάντε από τώρα τα κουμάντα σας.